

Sagitarius en de slapende draak

deel 2

Sagitarius en de slapende draak

deel 2

Roger Brits

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789464929744
© 2024 Roger Brits

Deel 2 van hoofdstuk 4

Zo, beste lezer. Daar ben ik weer!

De rust, die ik van dokter Kwak moest nemen, heeft me goed gedaan.

Ik heb liters van zijn bittere appelsap gedronken. Van de eerste slokjes moest ik hoesten. Daarna werd ik er slaperig van. Volgens de wesp heb ik dagen achter elkaar geslapen!

Toen ik wakker werd had ik een barstende koppijn en veel dorst.

Dokter Kwak heeft me een paar koffiebonen gegeven en nu voel ik me weer een stuk beter.

Hij vroeg me naar mijn naam en wat ik kwam doen.

“Mijn naam is Sagitarius Secretarisvogel. Als jonge vogel wilde ik altijd vliegen. Samen met mijn geliefde Serpentina Secretarisvogel vloog ik in de Grote Bergen, totdat de vogelkoning me uit ons nest verjoeg.

Sindsdien vlieg ik alleen. Mijn leven was bepaald niet saai. Ik ging op

zoek naar een eenhoorn, die de allesvernietigende draak kon verslaan.

Toen dat was gebeurd, ben ik op zoek gegaan naar het Lied van het

leven, dat gezonden werd door de dieren. Daarna zocht ik de

regenboog, die het geluk bracht. Nu alle dieren lang en gelukkig

konden leven, vroegen de olifant en zijn Dierenraad me om uit te

zoeken wat het probleem is dat zij niet kenden. Was er iets met het

eten? Of met onze veiligheid? Doen we de juiste dingen? Doen we wel

iets goed? Tot die vraag was ik gekomen, totdat ik naar de dokter

moest.”

“En?”, vroeg dokter Kwak. “Doen we iets goed?”

“Ja, dat doen we zeker!”, riep ik. “We dansen door het leven, we laten het ijs smelten door onze warmte en we helpen elkaar van allerlei ongemakken af.”

“Nou, dan zou de olifant blij moeten zijn met uw verhalen”, zei de dokter. “Gaat u maar gauw naar ze toe. Maar let wel op uw gezondheid. U wordt echt wel een dagje ouder en dan gaat het een stuk moeizamer. Door al uw vluchten put u uzelf helemaal uit.”
Helemaal opgeladen bedankte ik de dokter en vloog weg, op zoek naar de Dierenraad.

DE DIERENRAAD KNAAGT AAN DE POTEN VAN DE OLIFANT

“Ha, meneer de secretarisvogel!”, riep de meermeeuw Joli Kanoet. Hij had me al van ver zien aankomen en de Dierenraad bij elkaar geroepen. “Ik heb al wat water voor u klaar staan. U bent vast wel dorstig na uw lange vlucht.”

“Dank”, antwoordde ik kort. “Ik heb al appeldrank gehad.”

“Sagitaris, mijn oude vriend!”, tetterde de olifant. “Lang niet meer gezien. Vertel eens, wat kun je ons vertellen?”

Ik poetste nog even kort mijn kuif glad en vertelde de Dierenraad wat ik sinds de vorige keer had gezien. Dat deed ik niet alleen over de dansende mannekins en over de kikker en de wesp. Ook vertelde ik over de sneeuwhoenen, die hun weg door het ijs zochten door het te laten smelten. Als ik dat niet deed, dan zou de Dierenraad denken dat ik niet veel gedaan had.

“Mevrouw de specht, mag ik u een bijzonder welkom heten in deze Dierenraad. U heeft in ons vorige overleg aangegeven een grote verbouwing te gaan doen bij u zelf. Fijn dat u zo snel al weer terug bent bij ons.”

“Dank u, meneer de olifant”, zei de specht. “Het verbouwen zit me in mijn bloed. Ik mag graag het goede voorbeeld geven, zeker in mijn functie. Zoals u kunt zien is de verbouwing gelukt. Ik ben een heel gelukkige vogel.”

“Wat is er gelukt?”, vroeg de brulaap. “Ik zie niets bijzonders.”

“Nou, dan moet u toch maar eens even heel goed kijken voordat u wat zegt, meneer de brulaap”, zei de specht bits.

“Wat u zegt”, zei de honingpotmier. “Men spreekt mij hier ook altijd aan met ‘meneer’, maar dat slaat helemaal nergens op!”

“Dat is ook niet aan de orde”, zei de zeearend.

“Laten we voortaan niet meer ‘mevrouw’ of ‘meneer’ zeggen”, stelde uil voor.

“Daar ben ik het mee eens”, zei de olifant. “Laten we het beestje gewoon bij de naam noemen. Zeearend, mag ik u als eerste het woord geven?”, vroeg de olifant. “Of wilt u eerst een pauze?”

“Dank u, voorzitter”, antwoordde de zeearend. “Een pauze is wat mij betreft niet aan de orde. Laten we aan de slag gaan.”

“Dank u voor uw bijdrage”, zei de olifant. “Wie mag ik het woord geven?”

De honingpotmier stak als eerste een poot omhoog.

“Het woord is aan de honingpotmier”, besloot de olifant.

“Ja, dank u wel”, zei de honingpotmier. “Er zit mij iets dwars, voorzitter.”

“Oh? Wilt u een pauze?”, vroeg de olifant.

“Nee, geen behoefte”, zei de honingpotmier. “Ik bedoel dat mij steeds meer stoort wat we van de secretarಿಸvogel moeten horen. Dat ligt niet aan de secretarಿಸvogel, hoor! Het stoort mij over wat hij ons vertelt.

Dat gaat allemaal over dieren die zo maar honing verspillen. Ook nu weer. Deze keer ging het over een vogeltje, dat honing opslurpt om op te vallen bij een ander. Dat kan toch niet? Oe! Daar heb ik zoveel moeite mee, dat ik er boos van kan worden.”

De olifant zag dat de hyena en de brulaap hun poot opstaken.

“Ogenblikje, honingpotmier”, onderbrak de olifant. “Er zijn twee van onze leden die u een vraag willen stellen. Allereerst de hyena.”

“Dank u”, zei de hyena. “Tsja. We zien een boze honingpotmier. Boos, omdat er honing wordt verspild aan een vogeltje dat zo graag een maatje wil hebben. Ik snap dat vogeltje ook wel, hoor. Die wil er gewoon bij horen. Dat gaat natuurlijk niet zomaar, daar moet het vogeltje wel wat voor doen. En daar kun je moe van worden. Dat je dan naar de honing grijpt, dat snap ik. Zelf lust ik geen honing. Ik krijg energie van de sappige kluif waar ik voor sta, voorzitter.”

U bent erg begripvol voor uw doen”, zei de olifant. “Wat is uw vraag?”

“De vraag?”, vroeg de hyena. “Oh, ja. De vraag. Wat wil ik vragen? Wel, ik vroeg mij af of de honingpotmier bereid zou zijn om de honing, die die vogeltjes gebruiken om hun opvallende kunstjes te kunnen doen, in te zetten voor een groter doel.”

“Wat bedoelt u?”, vroeg de olifant. “Laten we het nu eerst hebben over de vogeltjes en de kikkers.”

“Pardon”, zei de hyena. “Ik wilde alleen maar zeggen dat het mij opvalt dat we nu spreken over verspilling van honing, terwijl we het de vorige keer hadden over verspilling van water. Daarover heb ik de honingpotmier toen horen zeggen dat water wel gebruikt mag worden

voor bloemen, vanwege de honing. Het is niet duidelijk waarvoor we honing mogen gebruiken. Daarom wil ik voorstellen om met elkaar af te spreken dat we honing alleen gebruiken voor ons allemaal. Voor onze veiligheid bijvoorbeeld. Ik heb daarvoor een plan uitgewerkt.” De olifant zwaaide met zijn slurf afwijzend naar de hyena. Hij had duidelijk geen zin om naar het plan van de hyena te luisteren. De hyena begreep dat de olifant het niet wilde hebben over zijn plan. Hij kon maar beter even gaan zitten en wachten op een ander moment.

“Brulaap, u wilt ook een vraag stellen aan de honingpotmier?”, vroeg de olifant.

“Ja, voorzitter”, antwoordde de brulaap. “Anders dan de honingpotmier heb ik ervan genoten dat de secretarisvogel vertelde over de moeite die dieren doen om in beweging te zijn. Ik kom daar straks op terug, als het mijn beurt is.”

“Graag”, zei de olifant. “Wat is uw vraag?”

“Ik hoor de honingpotmier zeggen dat hij of zij er moeite mee heeft dat dieren de moeite nemen om een maatje te vinden. Wat ik aan de honingpotmier zou willen vragen is of hij of zij zelf ook wel eens moeite heeft moeten doen voor een maatje? Weet de honingpotmier wel hoe fijn het is om een maatje om je heen te hebben? Liefde is zo belangrijk voor ons allemaal en daar moet je wat voor over hebben.”

“Dat zijn nogal persoonlijke vragen die de brulaap stelt”, merkte de olifant op. “Honingpotmier, u hoeft daarop niet te reageren als u dat niet wilt.”

“Nou, ik wil toch wel even reageren op de brulaap, voorzitter”, antwoordde de honingpotmier. “Kijk, de brulaap hoeft mij niet de maat te nemen. Ik heb genoeg maatjes om mij heen die mij veel energie geven. Daarvoor hoef ik niet brullend van de tak op de tak te springen en mezelf op de borst te slaan.”

“Oe, oe!”, brulde de brulaap plagend.

“Orde!”, riep de zeearend nors.

“Gaat u verder, honingpotmier”, zei de olifant.

“Dank u, voorzitter”, zei de honingpotmier. “Ik ben er klaar mee.”

De olifant keek naar de Dierenraad om te zien wie er iets wilde zeggen. Hij zag dat de brulaap nog wat stond te ijsberen. Dat deed hij altijd als hij moest nadenken over wat hij zou gaan doen.

“Meneer de brulaap, wilt u iets zeggen?”

“Ja, dat zal ik doen”, antwoordde de brulaap. “Ik heb goed geluisterd naar het verhaal over de sneeuwhoenen. Dat zijn vogeltjes die op kippen lijken. Ze stralen zoveel warmte uit, dat zelfs het ijs voor ze smelt. Wie zou nou niet met die sneeuwhoenen eens een tijd in het Land van dag en nacht willen doorbrengen? Ze zitten er warmpjes bij, met elkaar tegen elkaar geplakt.”

De specht stak haar vleugel op.

“Beste brulaap, de specht heeft een vraag aan u”, zei de olifant.

“Dank u, voorzitter”, zei de specht. “Het stuit mij tegen de borst dat de brulaap zo praat over sneeuwhoenen. Alsof dat kachteltjes zijn in plaats van dieren! U moet verbieden dat er zo over sneeuwhoenen wordt gesproken, voorzitter!”

“Dat ben ik helemaal met u eens!”, riep de honingpotmier verontwaardigd.

“Orde!”, brulde de zeearend.

“Ho!”, tetterde de olifant. “Leden van de Dierenraad. Laten we het goede voorbeeld geven en elkaar met respect behandelen. Specht, bent u klaar met uw inbreng?”

“Nee, voorzitter”, antwoordde de specht. “Ik ben nog niet eens begonnen.”

“Oh, okay”, stamelde de olifant. “Gaat u verder.”

“De sneeuwhoenen verdienen onze respect voor de manier waarop ze zich een pad weten te banen door het ijs. Tegelijkertijd hoor ik ook dat het water, als gesmolten ijs naar het Grote Meer stroomt. De bevers, die voor mij woningen bouwen, zien dat daardoor het Grote Meer voller wordt en omhoog komt, als u begrijpt wat ik bedoel.”

“U bedoelt te zeggen dat het waterpeil van het Grote Meer hoger komt te staan, bedoelt u?”, vroeg de olifant.

“U zegt het, olifant”, zei de specht. “Ook de rivieren die naar het Grote Meer stromen worden hoger en breder. Dat gebeurt heel langzaam, maar het gebeurt wel. Volgens mijn bevers zijn er al dieren bij wie het water tot hun lippen komt. Ook de burchten van de bevers zelf houden het niet droog. En dat komt dus allemaal omdat er meer water in het Grote Meer en de rivieren is.”

“Dat klinkt nogal ernstig”, zei de olifant. “Wat kunt u daaraan doen?”

“Het enige dat ik kan doen is het verplaatsen van de woningen naar hoger gelegen plekken en door de bevers dammen te laten maken”, antwoordde de specht. “Het is dweilen met de kraan open.”

De hyena stak een poot op.

“Hyena, u wilt een vraag stellen aan de specht?”, vroeg de olifant.

“Ja, olifant”, zei de hyena. “Mijn vraag is of de specht met wat meer respect wilt spreken over de sneeuwhoenen. Die laten het ijs toch niet smelten zodat er ergens anders woningen moeten worden verplaatst?”

“Dank u, hyena”, zei de olifant. “Het is goed om te horen dat u om respect vraagt. Specht? Uw reactie?”

“Als de hyena goed had geluisterd dan had hij kunnen horen dat ik ben begonnen met respect voor de sneeuwhoenen”, zei de specht. “Ik heb ook niet gezegd dat er hogere waterstanden zijn omdat zij het ijs laten smelten. Ik denk dat we allemaal eens goed moeten nadenken over de warmte om ons heen. Dat is wat ik wilde zeggen.”

“Het woord is aan de brulaap”, zei de olifant. “U wilde nog iets zeggen, zei u?”

“Eh, ja. Neem me niet kwalijk”, verontschuldigde de brulaap zich. “Het brandde op mijn lippen om te zeggen dat we moeten blijven bewegen. Dat is goed voor de gezondheid en ja, het levert warmte op. Dat is nu eenmaal zo. Inderdaad had ik al aangegeven dat ik nog iets wilde zeggen. Ook over het verhaal, dat de secretarisvogel vertelde over de kikker en de kwakkelingen ben ik heel blij. U heeft mij gevraagd om te letten op de gezondheid van de dieren, voorzitter. Daarom ben ik blij en trots op de kikker, die ervoor zorgt dat de dieren weer opknappen en dat de kwakkelingen weer kunnen gaan bewegen. Ooit hadden we een dokter Kwak in ons midden. De ouderen onder u kunnen zich misschien nog wel herinneren dat hij met allerlei zelfjes kikkers en salamanders hielp om te kunnen spelen met een bal. Nu is Kambo de kikker, die de dieren helpt met opkikkeren. Haha!”

“Dokter Kwak”, mijmerde de olifant. “Die kan ik me nog wel herinneren. Het werd tijd dat hij oud werd, maar intussen ben ik ook ouder geworden.”

“En een stuk grijzer, ouwe”, lachte de brulaap.

“Orde!”, riep de zeearend.

“Neem me niet kwalijk dat ik u heb onderbroken”, verontschuldigde de olifant zich aan de brulaap. “Terecht dat u mij terecht wijst. Oh! Ik zie een poot van de hyena. Hyena, heeft u een vraag aan de brulaap?”

“Ja, zeker heb ik dat”, zei de hyena. “Het is natuurlijk lovenswaardig dat er dieren zijn die voor elkaar zorgen. De kikker maakt gebruik van een berg met fruit en een stuk land met koffieplanten. Dat lijkt heel mooi, maar u weet ook dat er op de plaats van de appelberg en de koffieplanten ooit bomen stonden. En nu die bomen plaats hebben gemaakt voor rottend fruit en koffieplanten, vraag ik me af of dat wel zo zou moeten zijn. Ziet u, dat fruit wat daar ligt weg te rotten had ook door heel veel andere dieren kunnen worden gegeten. Misschien hadden die dat meer nodig dan die ene kwakkeling, die een appelsapje nodig heeft om op te kikkeren.”

“Hyena!”, riep de olifant boos. “Mag ik u erop wijzen dat wij regels met elkaar hebben afgesproken? Wij zorgen hier voor elkaar en dat kan inderdaad betekenen dat er ergens rotte appels zijn. Zo lang dat we dat niet uit de klauwen laten lopen is het goed. Wat is uw vraag?”

“Laat mij me maar bezig houden met de rotte appels, olifant”, zei de hyena. “Dat zie ik als mijn taak. Weet u overigens dat die koffieplanten er zijn gekomen zonder dat ik dat wist? Als ieder dier dat zo maar zou doen, dan zou het een rommeltje worden. Sterker nog, we hebben het niet meer in de klauwen. Daarom wil ik nu graag mijn plan toelichten.

Met mijn plan kan ik voorkomen dat de dieren iets doen waar een ander last van heeft.”

“Genoeg!”, briede de olifant. “Ik wil niets meer over uw plan horen!”

De uil stak een vleugel op. “Mag ik daar iets op zeggen, olifant?”

Normaal gesproken luister ik graag naar de wijze woorden van de uil, maar ik schrok van wat hij nu ging vertellen.

“Dat mag”, zei de olifant. Hij was inmiddels al wat gekalmeerd na zijn uitbarsting van woede over de hyena.

“Dank u”, zei de uil. “Als de hyena het heeft over dat plan om meer hyena’s te laten lopen en meer condors te laten vliegen, dan heb ik een ander voorstel.”

“Fijn, brandt u los met uw voorstel, beste uil”, zei de olifant.

“Dank u”, zei de uil. “Kijk, we praten nu al een tijdje over honing en appelsap. Dat is heel interessant maar volgens mij niet waar het om gaat.”

De honingpotmier stak verontwaardigd een poot op.

“Ogenblikje”, zei de olifant. “De honingpotmier heeft een vraag. Ja?”

“Mijn vraag is heel eenvoudig, voorzitter”, zei de honingpotmier.

“Gelukkig maar”, zuchtte de olifant. “Wat is uw vraag?”

De honingpotmier haalde diep adem en zei: “De uil zei net dat honing niet is waar het om gaat. Dat is niet juist. Het is juist honing waardoor we kunnen doen wat we doen. Zonder honing geen woning, geen beloning en geen vertoning. Is de uil het met mij eens?”

“Uil? Bent u het met de honingpotmier eens?”, vroeg de olifant.

“Voor een deel wel”, antwoordde de uil. “Namelijk dat honing niet is waar het om gaat. Ik stel me wel eens een wereld voor zonder honing.

Wat gaat er dan mis? Zouden we dan niet met elkaar er voor zorgen dat we allemaal een dak boven onze koppen hebben? Ik denk dat we daarvoor geen honing nodig hebben. Sterker nog, met dit warme weer zou ik geen dak van druipende honing boven mijn kop willen hebben. Daarom vind ik honing minder belangrijk dan dat we met elkaar doen wat we met elkaar willen doen. Begrijpt u?"

"Nee", zei de olifant. "Maar gaat u verder. Wij zijn allemaal benieuwd naar uw voorstel."

"Mijn voorstel?", vroeg de uil. "Oh, ja, ik weet het weer. Ik denk dat we even terug moeten naar wat u aan de secretarisvogel heeft gevraagd, beste olifant. Weet u dat nog?"

"Ehm", mompelde de olifant nadenkend. Wat was ook al weer de vraag aan de secretarisvogel?

"De vraag was om te onderzoeken of we eigenlijk wel wat goeds doen, iets wat door anderen wordt gewaardeerd", zei de uil.

"U zegt het goed", zei de olifant, tevreden over de hulp van de uil.

"Juist!", zei de uil. "Nu hoor ik de secretarisvogel vertellen over een slang die het nest met gif beschermd, over een stel sneeuwhoenen die onder het ijs naar eten zoeken en over een kikker die dieren aan een opkikker helpt. Als gevolg daarvan wordt het land vergiftigd, smelt het ijs en komen rottend fruit en koffie in de plaats van gezond eten. Dat klopt toch?"

"U vat het goed samen", antwoordde de olifant. "Nu nog uw voorstel, graag."

"U bent het met me eens!", merkte de uil op.

De uil draaide zijn kop rond, alsof hij wilde zien of iedereen wilde horen wat hij wilde gaan zeggen.

“Dan bent u het vast en zeker ook met mij eens dat de secretarisvogel ons heeft verteld waar we niet om gevraagd hebben. We wilden juist horen dat we het allemaal goed doen. In plaats daarvan horen we de secretarisvogel praten over nogal ernstige zaken, waar we zeker niet trots op mogen zijn. Het verbaast me dat de hyena en de condor het zover hebben laten komen. In plaats daarvan komen ze met hun eigen plannen.”

De olifant werd onrustig van de woorden van de uil. Hij beseftte zich dat de uil gelijk had, maar niet met de oplossing kwam. Ook de andere dieren waren ontevreden. Hoe moest hij nu als leider ervoor zorgen dat het allemaal weer goed kwam?

Hij wist het al. Hij zou de rust moeten terugbrengen.

“Kunt u afronden, uil?”, vroeg de olifant. “Ik wil u nog even het woord geven en dan ga ik vertellen hoe het verder gaat.”

De uil keek de olifant aan en knikte begrijpend. “Olifant, ik vind het vervelend om te zeggen, maar wat de secretarisvogel ons vertelt is niet wat we willen horen. Dat mag u zichzelf aanrekenen, olifant. U bent de vorige keer niet duidelijk genoeg bent geweest in wat we wilden horen. Daarom stel ik voor om de secretarisvogel nog een keer te laten vliegen, deze keer met een duidelijke vraag.”

De olifant schrok ook van de woorden van de uil. Net als ik. Eerst wuift hij de hyena weg, dan zet hij de honingpotmier voor de brulaap en daarna zegt hij dat de olifant en ik het niet goed hebben gedaan!

“Nou, nou, uil”, reageerde de olifant verontwaardigd. “Uil, u maakt geen vrienden op die manier. U zegt in een paar woorden dat de secretarisvogel zijn werk niet goed doet en daarom maar beter kan vertrekken. Dat kunt u ook op een andere manier zeggen.”

Bijvoorbeeld dat ik de secretarissvogel vraag om opnieuw voor ons zijn vleugels te strekken en nog verder onderzoek te doen.”

De olifant was duidelijk uit zijn humeur. Hij had geen zin meer om naar de Dierenraad te luisteren. Vooral de uil had hem boos gemaakt. Mij ook, trouwens. Het liefste zou ik willen opvliegen en laten blijken dat ik mijn werk wel goed heb gedaan. Ik vloog naar de olifant en fluisterde in zijn oor: “Olifant, laat mij maar vliegen. Ik zal opnieuw dieren gaan bezoeken en vertellen wat me is opgevallen.”

De olifant kreeg spontaan zijn goede humeur weer terug toen hij mijn aanbod hoorde. “Sagitaris, mijn oude vriend! Je maakt mijn dag weer goed! Fijn dat je opnieuw aan de slag wilt gaan. Ik ben vooral benieuwd of je ons de volgende keer iets meer kan vertellen over dieren die het beter weten dan die uil? Dieren die iets doen waar ze trots op kunnen zijn”.

De olifant keek de Dierenraad aan en vulde aan: “Want daar kunnen sommige leden van de Dierenraad nog iets van leren. Kom terug en vertel ons over dieren die weten dat zij het beter kunnen dan alle anderen.”

“Dat zal ik doen, beste olifant”, antwoordde ik.

Alsof ik in mijn kuif was gepikt door de uil verliet ik de Dierenraad. Ik keek niet eens om, zo verontwaardigd was ik over de woorden van de uil.

HOOFDSTUK 5

BLIJ ZIJN MET JEZELF

Zonder goed na te denken was ik in één stuk door naar het Grote Bos gevlogen.

Moe en nog steeds wat verontwaardigd over de opmerkingen van de uil streek ik neer op een tak. Op die tak kon ik bijkomen van de inspanning.

Toegegeven, het kostte me steeds meer moeite om lange vluchten te maken. De kikker had toch gelijk, toen hij zei dat het allemaal minder goed gaat als je een dagje ouder wordt. Dat is een ervaring die je krijgt als je wat ouder bent. Toen ik nog jong was, kon ik die lange vluchten met gemak maken. Dat was echt een andere tijd. Het was toen nog veel drukker met dieren dan nu. Er zijn echt minder dieren dan toen. Het was ook minder warm dan tegenwoordig.

Ja, de tijden zijn veranderd. Kijk maar naar die condor, waar ik vroeger voor wegvluchtte. Tegenwoordig zit de condor zelfs in de Dierenraad!

Nou ja, als hij daar zit, de vogelkoning, dan hoef ik hier niet bang te zijn voor hem. Volgt u dat?

HOOGHARTIG UIT DE LUCHT VALLEN

Metza de harpij zat bovenin de hoogste boom in het Grote Bos.

Met zijn scherpe ogen zag hij alles wat bewoog.

De wind blies door de veren in zijn nek en op zijn kop, waardoor zijn kop nog groter leek.

Metza voelde zich de koning van het Grote Bos, nu zijn neef de condor er niet was.

De harpij en de condor waren bijna even groot en sterk, maar de condor was toch net iets groter en sterker dan de harpij. Ze konden het goed met elkaar vinden, ook al waren ze bijna nooit samen.

Heel af en toe vloog de condor over het Grote Bos, om te laten zien dat hij de vogelkoning was.

Metza vloog dan op enige afstand achter de condor, zodat de dieren konden zien dat hij de vogelkoning was als de condor er niet was.

Niet voor niets had Metza de kroon van de hoogste boom uitgekozen voor zijn grote nest. Elk dier kon hem daar zien zitten. Hij was er bijna altijd.

Eén keer per dag verliet Metza zijn nest, om eten te zoeken. Dat was voor de dieren het moment om zich niet te bewegen, want anders zou de harpij ze zien. Wie eenmaal van dichtbij in de ogen van de harpij had gekeken, die kon van angst nooit meer bewegen.

Al op de derde dag, dat Metza de vogelkoning verving, moest de harpij in actie komen, omdat er gevaar dreigde.

Met zijn scherpe ogen zag Metza een andere harpij boven het Grote Bos vliegen.

De andere harpij was nog een eind van Metza's boom vandaan. Hij cirkelde boven de bomen, op zoek naar eten.

Alle dieren zochten snel een schuilplaats.

Behalve Metza. Hij was niet bang voor de andere harpij. Dat kon ook niet, want als vervanger van de vogelkoning kon je niet bang zijn. Hij reageerde meteen op het gevaar.